

Дилън

– Това, което искам да кажа, е, че пътят на приятелството ни никога не е бил гладък и спокоен – казва Маркъс, докато си играе с предпазния колан.

За първи път чувам искрено извинение от устата на Маркъс и до момента то включва общо шест клишета, две измъчени литературни препратки и нито един поглед в очите. Казаното от него включваше думата *извинения*, само че като част от изречението *Не съм много добър в извиненията*, което остави известни съмнения относно искреността му.

Превключвам на по-висока предавка.

– Не беше ли *любовният поток*, който никога не е протичал гладко и спокойно? Мисля, че цитатът е от „Сън в лятна нощ“.

В момента подминаваме денонощния магазин „Теско“. Четири и половина сутринта е, над нас се разстила тъмен мрак, но меката жълта светлина от магазина осветява тримата души в колата пред нас, сякаш току-що са застанали под светлината на прожектор. Ние сме плътно зад тях и следваме бавния тракащ камион пред колоната.

За частица от секундата виждам лицето на момичето на шофьорското място в огледалото ѝ за обратно виждане. Напомня ми на Ади – явно, ако човек си мисли достатъчно често за някого, започва да го вижда навсякъде.

Маркъс изпъшква.

– Говоря за чувствата си, Дилън. Това е истинска агония. Моля те, извади си главата от задника, за да можеш да ме чуеш.

Усмиввам се на казаното от него.

– Добре. Целият съм в слух.

Минаваме покрай пекарната. Очите на момичето, което шофира пред мен, отново проблясват в огледалото. Веждите ѝ са леко повдигнати зад очила с почти квадратна форма.

– Просто искам да кажа, че преминахме през някои препятствия, разбирам го, и малко прецаках нещата и това... Наистина е жалко, че се случи така.

Не е ли удивително как сам се оплита в думите само и само да избегне обикновеното „извинявай“. Не казвам нищо. Маркът се прокашля и продължава да си играе с колана. На крачка съм да се смиля над него и да му кажа, че всичко е наред, че не е нужно да го казва, ако не е готов, но докато преминаваме бавно покрай букмейкърите, колата пред нас отново се осветява от лъч светлина и моментално забравям за Маркът. Жената е спуснала стъклото на прозореца, протегнала е ръка навън и се е хванала за покрива на колата. На китката ѝ подрънкват гривни, които блестят в сребристочервено, осветени от фаровете на автомобила. Този жест ми е така до болка познат – слабата и бледа ръка, нейната самоувереност и гривните с кръгли мъниста, обрамчили китката ѝ. Бих ги разпознал навсякъде. Сърцето ми прескача удар, защото това определено е тя, това е *Ади* и погледът ѝ среща моя в огледалото за обратно виждане.

В този момент Маркът изкрещява.

Преди малко Маркът издаде същия ужасен вик, когато минахме покрай реклама на „Грегс“ за веган закуски с кренвирш, затова не реагирам така бързо, както бих направил при други обстоятелства. Миг по-късно, когато колата пред нас спира рязко, а аз не успявам да ударя спирачката на тежация три тона мерцедес, който принадлежи на бащата на Маркът, горчиво съжалявам за това.

Аги

Тряс.

Главата ми отскача назад толкова бързо, че рамките на очилата се изплъзват от ушите ми. Някой крещи. „О, мамка му!“ – пронизва ме болка в шията и си мисля: „Боже, какво направих? Ударих ли се в нещо?“.

– По дяволите! – възкликва Деб до мен. – Добре ли си?

Инстинктивно посягам към очилата си. Очевидно не са на мястото си.

– Какво, по дяволите, стана? – успявам да изрека.

Треперещите ми ръце докосват волана, след това ръчната спирачка и накрая огледалото за обратно виждане. Опитвам се да се съвзема.

Виждам го в огледалото. Без очилата ми образът е леко размazan. Почти нереален. Няма съмнение обаче, че това е той. Лицето му ми е толкова познато, че за миг имам усещането, че гледам собственото си отражение. Внезапно сърцето ми започва да бие, сякаш се бори за пространство.

Деб слиза от колата. Камионът пред нас потегля и предните му фарове осветяват опашката на лисицата, заради която току-що рязко е спрял. Тя спокойно преминава на тротоара. Малко по малко започвам да си изяснявам случилото се: камионът спира заради лисицата, на свой ред спирам и аз, а зад мен Дилън изобщо не успява да спре. И след това – *тряс*.

Поглеждам отново към Дилън в огледалото – продължава да се взира в мен. Струва ми се, че всичко върви на забавен кадър – утихва и избледнява, сякаш някой е забавил хода на всичко.

Не съм виждала Дилън от двайсет месеца. Сигурно все нещо в него се е променило. Все пак нищо друго не е същото. Но дори и отгук, в полумрака, зная точно къде минава линията на носа му, виждам дългите му мигли и змийския жълто-зелен цвят на очите му. Зная, че тези очи ще бъдат също толкова широко отворени и шокирани, както онзи път, когато ме заряза.

– Е – отбелязва сестра ми. – Минито не ни подведе.

Мини купърът. Колата. Внезапно се опомням и разкопчавам предпазния колан. Нужни са ми три опита, за да успея. Ръцете ми треперят. Когато отново поглеждам в огледалото за обратно виждане, очите ми се задържат върху отражението на задната седалка вместо върху автомобила зад нас и забелязвам Родни, приведен напред с ръце върху главата и нос, опрян в коленете.

Мамка му. Съвсем забравих за Родни.

– Добре ли си? – питам го в същия момент, в който Деб казва:

– Ади? Добре ли си? – Отмята глава назад в колата и прави гримаса. – И теб ли те боли вратът?

– Да – отговарям, защото в момента, в който го споменава, започва да ме боли ужасно.

– Господи – казва Родни и колебливо помръдва от приведената си поза. – Какво стана?

Вчера Родни писа в групата във фейсбук на име „Чери и Криш вдигат сватба“ с молба за превоз до сватбата. Никой друг не се отзова и затова двете с Деб се смилихме над него. Единственото, което зная за Родни, е, че закусва с пълнозърнеста пшеничена закуска „Уитабикс“, винаги ходи прегърбен и на тениската му пише „Продължавам да натискам Esc, но все още съм тук“, и май това в общи линии казва основното за него.

– Някакъв задник с мерцедес ни думна отзад – осведомява го Деб и се надига, за да погледне назад.

– Деб... – започвам.

– Да?

– Мисля, че това е Дилън. В мерцедеса.

Тя сбърчва нос и поглежда към мен.

– Дилън *Абът*?

Преглъщам.

– Да.

Събирам смелост и отправям поглед назад през рамо. Вратът ми се съпротивлява. Именно тогава забелязвам мъжа, който излиза от мястото до шофьора на мерцедеса. Има слабо телосложение и кожа, която изглежда призрачно бледа на фона на тъмната улица, а къдравата му коса улавя светлините от витрините на магазините зад него. Сърцето ми отново излиза от ритъм, като този път започва да бие прекалено бързо.

– С Маркъс е – казвам.

– *Маркъс?* – повтаря Деб с ококорени очи.

– Да. Господи.

Това е ужасно. Какво трябва да направя сега? Нещо, свързано със застраховката?

– Колата наред ли е? – питам я.

Излизам точно в момента, в който Дилън слиза от мерцедеса. Носи бяла тениска, обикновени къси панталони и е обул захабени яхтени обувки. На токата на колана му има закачен ключодържател, който се скрива в джоба му. Това решение беше моя идея, за да спре да си губи ключовете.

Прави крачка напред в светлината на фаровете на мерцедеса. Толкова е красив, че усещам болка в гърдите. Срещата с него е още по-трудна, отколкото си я представях. Искане ми се едновременно да изтичам към него, да избягам, да се свия и да заплача. И след всичко това имам напълно абсурдното усещане, че някой нещо е объркал, сякаш нещо във вселената не е попаднало на мястото си, защото се *очакваше* този уикенд да се видя с Дилън за първи път от почти две години, но това трябваше да се случи на сватбата.

– Ади? – казва той.

– Дилън – успявам да изрека.

– Нима мерцедесът на баща ми е направен на кайма от едно *мини*? – възкликва Маркъс.

Ръката ми смутено докосва бретона ми. Не съм си сложила грим, облечена съм с износен дънков гащеризон и в косата ми няма и капка стилизанти. Прекарах няколко проклетни *месеца* в планиране на тоалета, който да нося в момента, в който отново ще се видя с Дилън, и настоящото ми облекло е доста далече от него. Само че той не ме измерва с поглед, дори сякаш не

забелязва новия цвят на косата ми. Вместо това среща погледа ми и го задържа. Имам чувството, че целият свят е спрял, за да си поеме дъх.

– Да му се не види! – казва Маркърс. – Някакво си мини! Какъв срам!

– Какво, по дяволите, стана? – намесва се Деб. – Не гледате ли пътя? Току-що се блъснахте в нас!

Дилън се оглежда объркано. Окопитвам се.

– Има ли някой пострадал? – питам, докато потърквам вратата си, който пулсира от болка. – Родни?

– Кой? – интересува се Маркърс.

– Добре съм! – извиква Родни, който продължава да седи на задната седалка в минито.

Деб му помага да излезе. Трябваше аз да се сетя да го направя. Усещам мозъка си леко замаян.

– По дяволите! – изругава Дилън, когато най-накрая забелязва смачканата броня на мерцедеса. – Съжалявам, Маркърс.

– О, човече, наистина, не се притеснявай – казва Маркърс. – Знаеш ли колко пъти съм разбивал някоя от колите на баща ми? Дори няма да му направи впечатление.

Пристъпвам напред и оглеждам задната част на блъснатото мини на Деб. Всъщност не изглежда чак толкова зле – онова *тряс*, което се чу при удара, беше толкова силно, че си помислих, че от колата е паднала някоя жизненоважна част. Като например някоя от гумите.

Преди да забележа какво прави, Деб се настанява на шофьорското място и стартира двигателя.

– Всичко е наред! – възкликва. – Каква кола! Това са най-добре похарчените ми пари.

Потегля леко напред, качва се на тротоара и включва аварийните светлини.

Дилън се връща в мерцедеса и рови в жабката. Двамата с Маркърс говорят за пътна помощ, Маркърс му препраща някакъв имейл от телефона си, а аз си мисля: *Ето това е, Дилън е с по-къса коса*. Да, това е различното у него. Знам, че трябва да се притеснявам заради катастрофата, но вместо това си играя наум на „Открий разликите“, като оглеждам Дилън и се питам: *Какво липсва? Какво ново има?*

Погледът му отново среща моя. Става ми горещо. Има нещо

в очите на Дилън – сякаш те оплитат като паяжина. Насилвам се да отместя поглед.

– Е, предполагам, че пътувате за сватбата на Чери? – обръщам се към Маркъс. Гласът ми трепери. Не съм способна да го погледна. Внезапно съм благодарна, че задната броня на мини купъра е огъната и имам извинение да се взирам в нея.

– Ами пътувахме – поправя ме провлачено Маркъс, без да сваля поглед от мерцедеса. Явно и той не може да се насили да ме погледне. – Само че вече няма как да пропътуваме над шестстотин километра с тази кола. Трябва да се закара на сервиз. Както и вашата.

Деб, която отново е излязла от колата, махва пренебрежително с ръка и търка една драскотина с ръкава на износения си суитшърт.

– А, нищо ѝ няма – казва, като пробва да отвори и затвори багажника. – Само малко е чукната.

– Маркъс, нещата са сериозни – извиква Дилън.

Дори оттук виждам таблото на мерцедеса, по който проблясват предупредителни светлини. Аварийните светлини са прекалено ярки. Извърщам лице. Типично – когато колата на Маркъс се повреди, Дилън е този, който се занимава с проблема.

– Пътната помощ ще пристигне след трийсет минути, за да откара автомобила до сервиза – казва Дилън.

– Само трийсет минути? – повтаря Деб невярващо.

– Всичко това е включено в обслужването – осведомява я Маркъс, сочейки колата си. – Все пак това е мерцедес, мила моя.

– Казвам се Деб, а не „мила моя“. Вече сме се виждали няколко пъти.

– Така е. Помня – отвърща ѝ безгрижно Маркъс. Не е много убедителен.

Усещам как очите на Дилън ме следят, докато се опитваме да уредим въпроса със застраховката. Ровя в телефона си, Деб търси документите в жабката и през цялото време съм толкова обсебена от Дилън, че имам усещането, че заема десет пъти повече място от всички останали.

– И как ще се придвижим до сватбата? – пита Маркъс, след като приключваме.

– Ще ползваме обществен транспорт – предлага Дилън.

– *Обществен* транспорт? – повтаря Маркъс възмутено, сякаш току-що някой му е предложил да отиде на сватбата на Чери с шейна.

Продължаваш да си същият неприятен задник, Маркъс. Тук няма изненади.

Родни се прокашля. Облегнал се е на едната страна на минито с очи, фиксирани върху телефона. Чувствам се ужасно – непрекъснато забравям за присъствието му. Точно в този момент в съзнанието ми няма място за него.

– Ако тръгнете сега – започва той, – според Гугъл ще пристигнете... в два и тринайсет...

Маркъс поглежда часовника си.

– Ами добре – обажда се Дилън. – Това ни устройва.

– ...във вторник – довършва изречението Родни.

– Какво?! – възкликват в един глас Дилън и Маркъс.

Родни ги поглежда с извинително изражение.

– В момента е четири и половина в неделя, преди национален празник, а се опитвате да стигнете от Чичестър до провинциален район в Шотландия.

Маркъс размахва ръце във въздуха.

– Тази държава е пълен хаос.

Двете с Деб се споглеждаме. *Не, не, не и не...*

– Да тръгваме – казвам и се отправям към минито. – Искаш ли ти да караш?

– Ади... – започва Деб, докато се качвам отпред до шофьорското място.

– Къде си мислите, че отивате? – подвиква Маркъс.

Затръшвам вратата на колата.

– Хей! – извиква Маркъс, докато Деб се настанява на шофьорското място. – Трябва да ни закарате на сватбата!

– Не – изричам към Деб. – Не му обръщай внимание. Родни! Влизай!

Родни се подчинява. Което е мило от негова страна. Все пак не го познавам достатъчно добре, за да му крещя.

– По дяволите! Хайде де, Ади. Ако не ни закарате, няма да стигнем навреме – казва Маркъс.

Вече е до прозореца ми. Чука по стъклото с кокалчетата на пръстите си. Не го смъквам.

– Ади, моля те! Господи, със сигурност дължиш на Дилън поне тази услуга.

Дилън казва нещо на Маркъс. Не успявам да разбера какво.

– Боже, какъв задник! – казва Деб намръщено.

Затварям очи.

– Ще можеш ли да се справиш с това? – пита ме Деб. – Да ги вземем с нас?

– Не. Не и двамата.

– Тогава се прави, че не го чуваш. Предлагам просто да тръгваме.

Маркъс почуква отново по прозореца. Усещайки все още болката във врата, стисвам зъби и гледам право напред.

– Очакваше се пътуването ни да е *забавно* – казвам.

За първи път Деб ще прекара уикенда без малкото си момченце Райли. От месеци говорим само за това. Планирала е всяка спирка и всяко хранене по пътя.

– И така ще е забавно – изрича Деб.

– Няма достатъчно място – опитвам се да я убедя.

– Мога да се свия малко! – намесва се Родни.

Родни започва да ми става все по-неприятен.

– Пътят е *доста* дълъг, Деб – изричам, като притискам юмруци към очите си. – Часове наред в една кола с Дилън. От почти две години съм изключително предпазлива да не се натъкна случайно на този мъж дори за *секунда*, а какво остава за цели осем часа.

– Не те карам да го правиш – отбелязва Деб. – Казвам ти да тръгваме.

Дилън е преместил мерцедеса на по-безопасно място, където да изчака пътната помощ. Обръщам се на седалката си точно когато стройното му тяло, почти метър и осемдесет, облечено в раздърпани дрехи, отново излиза от колата.

В момента, в който погледите ни се срещат, вече зная, че няма да го оставя тук.

И той също го знае. *Съжалявам*, казва ми само с мърдане на устните си.

Ако получавах по една лира всеки път, когато Дилън ми казваше, че съжалява, щях да съм достатъчно богата, за да си купя онзи мерцедес.

Дилън

Понякога се случва да ме осени стихотворение в почти завършен вид, сякаш някой го е пуснал в краката ми подобно на куче, което носи хвърлена пръчка. Докато се качвам на задната седалка в колата на Деб и усещам болезнено познатата нотка от парфюма на Ади, умът ми за части от секундата измисля два и половина стиха.

*Така непроменена и различна
с очи, които не откъсват поглед,
а аз...*

А аз какво? Какъв съм аз? Пълна развалина. Всеки път, щом погледна към Ади, вътре в мен нещо прескача. Предполага се, че след тези двайсет месеца не би трябвало да боли чак толкова много, но всъщност изпитвам точно онзи тип болка, която може да те накара да *виеш*.

– Свий се малко, става ли? – казва Маркъс и ме избутва към рамото на Родни.

Разпервам ръка и едва успявам да избегна да се подпра с нея в скута на Родни.

– Извинявай – казваме едновременно с него.

Дланите ми са изпотени. Не спирам да преглъщам, сякаш това по някакъв начин ще потисне всичко, което изпитвам в момента. Ади е толкова различна – косата ѝ е подстригана късо, почти колкото моята, и е боядисана в сребристосив цвят, а очилата ѝ – появили се изведнъж от багажника на мини купъра след сблъсъка – са масивни и леко хипстърски, бих казал дори

безцеремонни. Със сигурност може да се каже, че е по-красива от всякога. Все едно гледам двойничка на Ади – същата като нея, но все пак различна. *Така непроменена и различна.*

Очевидно би трябвало да кажа нещо, но не мога да измисля какво да бъде то. Преди бях добър в това, бях *непринуден*. Свивам се в средата на тясната седалка и гледам как откарват колата на башата на Маркърс надолу по тъмната улица, как се тътри тъжно зад аварийната кола и ми се иска да можех да си върна част от самонадеяността, която притежавах в началото, когато срещнах Ади и няхах ни най-малка представа как тя ще преобърне живота ми изцяло.

– Всъщност защо бяхте тръгнали толкова рано? – пита ме Ади, докато Деб потегля. – Ти мразиш да шофираш толкова рано.

Гримира се пред огледалото над седалката до шофьора. Наблюдавам я как нанася някакъв продукт от опакоето на ръката си и го смесва с крема върху кожата си.

– Малко си назад с информацията – намесва се Маркърс, докато се опитва да се намести на мястото си и ме сръгва с лакът в ребрата през това време. – Сега вече Дилън има *много* категорично мнение защо пътуванията *трябва* на всяка цена да започват в четири сутринта.

Свеждам смутено поглед към коленете си. Именно от Ади научих колко по-добре протичат пътуванията, когато тръгнеш в спокойната тишина преди зазоряване, когато денят все още е изпълнен с надежда. Но все пак тя е права – докато бяхме заедно, постоянно се оплаквах от това колко рано настояваше да тръгнем, когато ни предстоеше дълъг път.

– Е, добре че тръгнахме рано! – изчуруликва Родни, докато проверява нещо на телефона си с възможно най-плътено свити към тялото му лакти.

Маркърс не прави такива жертви в името на моя комфорт – разположил се е, разтворил широко крака, с коляно нехайно подпряно в моето и лакът наполовина в скута ми. Въздъхвам.

– Ще успеем да стигнем точно навреме за семейното барбекю – продължава Родни. – Имаме да шофираме над осем часа, а вече е пет и половина!

– О, и ти ли ще присъстваш на барбекюто преди сватбата? – питам го.

Той кима. Задавам въпроса в явен опит да разбере какво прави Родни тук с надеждата, че може да мине за опит за поддържане на приятелски разговор. В първия ужасяващ и вцепеняващ момент, когато излязоха от колата, си помислих, че е поканен на сватбата като кавалер на Ади – преди няколко месеца Чери ми беше казала, че тя може да дойде с някого.

Само че между тях липсва какъвто и да било намек за близост – струва ми се, че през по-голямата част от времето Ади не му обръща никакво внимание.

Всъщност като цяло тя игнорира всички ни. След онези първи докарващи ми сърцебиене и свиване на стомаха мигове, когато очите ни се срещнаха, тя упорито избягва погледа ми всеки път, когато се опитам да привлека вниманието ѝ. Междувременно Маркъс почуква силно по прозореца на колата в някакъв несвързан ритъм. Деб му хвърля раздражен поглед, докато се опитва да се съсредоточи върху включването в околновръстния път на Чичестър.

– Може ли да пуснем някаква музика, или нещо друго? – пита Маркъс.

Предусещам онова, което ще последва, още преди Ади да натисне копчето за пускане на музиката. В момента, в който чувам първите ноти, се налага да преглътна усмивката си. Не съм чувал песента, но американската кънтри музика не може да се обърка с нищо друго – нужни са само няколко акорда, за да се досетиш, че ще последва песен, разказваща за среднощни целувки за лека нощ върху веранди, срещи в долнопробни кръчми и дълги пътувания с красиви момичета. Ади и Деб обожават кънтри музиката още от юношеска възраст. Преди се закачах на тази тема с Ади, което беше доста лицемерно от моя страна като човек, чиято плейлиста за дълги пътувания включва почти само парчета на Гейлър Суифт. Сега вече просто няма как да чуя дрънченето на банджо, без да си представя Ади, танцуваща под звуците на „Флорида Джорджия Лайн“¹, облечена в една от старите ми тениски, или припяваща песента „Watching You“ на Родни Аткинс при спуснати прозорци на колата, или събличаща се бавно под мелодията на „Body Like a Back Road“.

---

¹ Американски дует, изпълняващ кънтри музика – Б. пр.

– Не, не тази – казва Ади, докато мести пръст по екрана на телефона си.

– На мен ми харесва! Остави я – изрича Деб и усилва звука.

– Какво, по дяволите, е това? – възкликва възмутено Маркъс. Наблюдавам как Ади изправя рамене при тона му.

– Райън Грифин – осведомява го. – Песента се казва „Woulda Left Me Too“¹.

Трепвам. Маркъс захърква от смях.

– О, така ли стана вече? – изрича.

– Песента е от Златната плейлиста с кънтри музика – обяснява Ади, а по шията ѝ избиват неравномерни бледорозови петна подобно на кръпки от розови листенца. – Именно това ще слушаме през следващите осем часа. Затова по-добре свиквай.

Маркъс отваря вратата на автомобила.

– Какво по...

– Маркъс, какво, по дявол...

На задната седалка настъпва суматоха. Маркъс ме сръчкава с лакът. Вратата е само няколко сантиметра отворена, но вятърът нахлува през нея, при което Родни вече е наведен върху мен в опит да стигне дръжката и да я затвори. И накрая във вратата на колата вече са се вкопчили четири или пет ръце, които се драскат взаимно, докато мазната кестенява коса на Родни се навира в лицето ми, а кракът ми е преплетен с този на Маркъс...

– Ще пътувам на автостоп! – изкрещява Маркъс и долавям адреналина в гласа му и прилива на енергия, който го обзема от поредната глупост, която се кани да извърши. – Пуснете ме да изляза! Не мога да издържа на това цели осем часа! Изключете го!

Продължава да се смее дори когато го плясвам толкова силно през ръката, че усещам пареща болка в дланта си.

– Ти си луд! – крисва Родни. – Движим се със сто километра в час!

Колата започва да криволичи. Улавям погледа на Деб в огледалото за обратно виждане: присвила е очи съсредоточено, докато се опитва да не излиза от лентата, в която се намира.

---

¹ Ти също щеше да ме напуснеш (англ.). – Б. пр.

Преминаващите покрай нас автомобили образуват жълто-бял поток от твърде ярките светлини на фаровете.

Ади спира песента. Маркъс затваря вратата. След като музиката е спряна и вятърът не бучи през вратата, човек може да долови и най-малкия шум в колата: шумното дишане на Родни, звука от отпускането на Деб върху шофьорската седалка. Физическият прилив на адреналин от схватката предизвиква у мен стряскащото желание да ударя Маркъс в лицето.

– Какво, *по дяволите*, ти става? – изсъсквам.

В този момент усещам как Ади се обръща, за да ме погледне, вероятно с изненада, но извърща очи към пътя, преди да успея да срещна погледа ѝ.

Маркъс преглъща, поглежда ме странично и ми става ясно, че вече му се иска да се беше държал по-добре, но съм твърде раздразнен, за да обърна внимание на това. След малко се усмива пресилено.

– Искаме музика по време на пътуването! – обявява той. – Пусни нещо на „Спрингстийн“, става ли?

Дълго време Ади не отговаря.

– Деб – изрича накрая, – спри на следващата бензиностанция, ако обичаш.

– До тоалетна ли ти се ходи? – пита Деб.

– Не – отвръща Ади. – Трябва да оставим Маркъс. За да продължи на автостоп. Както сам пожела.

И след това отново пуска същата кьнтри песен.

Аги

Оказва се, че по пътя няма нито една бензиностанция в продължение на цяла вечност. Когато най-накрая стигаме до такава, вече наистина ми се ходи до тоалетна. И имам нужда от въздух. Изведнъж имам усещането, че в целия противен свят няма по-малка кола от тази.

– Наистина ли ще оставим Маркърс тук? – чувам разтревожен глас зад себе си.

Крача бързо през пространството пред бензиностанцията, водещо към постройката. Целта ми е да вървя достатъчно бързо, за да не може Дилън да ме настигне и да разговаря с мен. До момента успявам да избегна срещането на погледите ни от мига, в който всички се качихме в колата. Струва ми се, че този план за през следващите стотици неловки километри пътуване е стабилен.

Родни се движи доста бързо за непохватен човек, какъвто е. Поглеждам към него през рамо.

– Вероятно няма, не – отвръщам. – Маркърс има склонност да драматизира. Най-добре е да спра това още в зародиш, иначе ще ни тормози по този начин през целия ден.

– Откъде го познаваш?

Щом стигаме до бензиностанцията, Родни се втурва напред, за да ми отвори вратата. Премигвам. Има нещо детинско у него, но изглежда поне на трийсет.

– С Дилън бяхме гаджета преди.

– О! О! О, боже, колко неловко! – възкликва Родни и притиска двете си ръце към устата.

Разсмивам се, с което изненадвам дори себе си.

– Да, нещо такава.

Вземам шепя шоколадови блокчета в края на пътеката. С Деб приготвихме достатъчно храна за из път, но Дилън яде като вол. Ако се добере до запасите ни, храната ще свърши още на Феърхам.

– Съжалявам, че се озова насред тази лудница – казвам на Родни. – Но всичко ще е наред. С Дилън можем да се държим цивилизовано няколко часа, не се тревожи.

– О, значи всичко е приключило, така да се каже, мирно и тихо? – пита ме Родни и протяга кошница за пазаруване към мен. Пускам в нея шоколадовите блокчета и добавям пет пакета бисквити и няколко торбички с различни лакомства.

– Ъъъ, мирно и тихо?

Онази нощ, когато Дилън си тръгна, крещях по него. Не по начина, по който обикновено го правят хората – с викове или нещо подобно, а буквално пищях с широко отворена уста, а звуците раздираха гърлото ми. Удрях гърдите му с юмруци, ридях и се тресях, докато останах без сила. В следващите три дни не сложих нищо в устата си.

– Донякъде – казвам. – Донякъде мирно и тихо.

* * *

Когато се връщаме към колата, Дилън се е облегал от едната ѝ страна със скръстени на гърдите ръце и гледа наляво. Зад него се вижда изгряващото слънце. Изглежда като излязъл от реклама на любителска музикална група или скъп одеколон. Все още изглежда раздърпан и замечтан, но вече по-пораснал – сякаш недостатъците му са поизгладени.

Задържам погледа си върху него една идея по-дълго и той го улавя точно за секунда, преди отново да погледна в краката си.

– Ади – изрича, щом приближаваме.

Прави крачка напред, за да ми помогне с торбите. Пристъпвам встрани и продължавам покрай него към багажника на колата.

– Ади, моля те – казва пак, този път по-тихо. – Трябва да си говорим. Все пак ще прекараме по-голямата част от деня в една кола. Не искаш ли... нали се сещаш... просто... да се опитаме да е по-малко... неловко?

Затръшвам багажника. Бях оставила допълнителната храна вътре, но сега няма достатъчно видимост от задния прозорец. Дилън и Маркъс са взели толкова много багаж, че при вида му човек би си помислил, че е на Марая Кери, а освен това мъкнем и всичките приспособления за кърмене на Деб: две помпи за кърма, торбичка за охлаждане, шишета...

– Ще отида да се поразтъпча – казва Родни. – До след пет минути?

Не трябваше да му казвам, че сме се разделили мирно и тихо. Нямахте да ме остави сама с Дилън, ако му бях казала, че той ми разби живота.

– Ади... дори и да ме погледнеш ли не можеш?

Честно казано, не съм сигурна. Изпитвам болка, когато го погледна. Сякаш сме два магнита, които със същата сила се отблъскват един от друг. Вместо това поглеждам към зелената площ, където няколко души разхождат кучетата си. Един малък пудел тича в кръг, а някакъв дакел носи абсурдна розова каишка. Слънцето бавно се издига зад тях и рисува дълги сенки върху тревата. Забелязвам Маркъс наведен за поздрав над една немска овчарка. Надявам се кучето да е враждебно настроено. Не му пожелавам да бъде ухапан или нещо подобно, но може би би било добре някой да му изръмжи.

– Къде е Деб? – питам.

– Майка ти ѝ се обади за нещо, свързано с Райли.

Поглеждам го.

– Казала ти е за Райли?

Погледът му омеква.

– Преди малко. Мислех си, че ти... Чудех се защо не си ми казала. Защо не си споделила неща като факта, че Деб има бебе.

– Казахме си, че няма да се чуваме.

– Ти го каза. Не аз.

Повдигам вежди.

– Извинявай – казва той. – Съжалявам.

Пръстите ми си играят с гривните ми. Ноктите ми са току-що лакирани за сватбата, но са толкова къси, че изглеждат нелепо. Като малки червени люспи.

– Както и да е, наистина се радвам за Деб – продължава Дилън, след като не му отговарям.

– И си леко изненадан?

Той се усмихва, аз също понечвам да го направя, но успявам да се спра.

– Няма ли да попиташ кой е башата? – питам.

– Предполагам, че не ѝ е бил нужен такъв – отбелязва Дилън. – Като Гея, нали се сещаш, която е родила Уран?

Усмивката ми става по-широка въпреки усилията ми.

– Знаеш, че не се сещам – отговарям сухо.

– Да – изрича бързо. Прокарва ръка назад през косата си, сякаш все още е достатъчно дълга, за да му пада в очите, очевидно навик от миналото. – Гръцка митология, твърде претенциозна и противна препратка, прости ми. Искях просто да кажа, че на Деб никога не ѝ е бил нужен мъж, не е ли така? Не че някой се *нуждае* от мъж, но... о, боже.

– Да потегляме към нашето *пътешествие*! – чува се глас зад нас. Маркъс профучава покрай нас и отваря задната врата. – Може да стартираш двигателя. Родни приближава с бърза крачка.

Обръщам се точно в момента, в който се появява Деб, която плъзва телефона в джоба на суитшърта си. Качва се в колата след Маркъс, а аз се насочвам към шофьорското място. Обзе-ма ме паника: нима това означава, че Дилън ще седне отпред до мен?

– Какво прави Родни? – пита Деб.

Поглеждам през рамо отново към зеленината. Родни тича към нас, като мята некоординирано дългите си ръце и крака, а косата му се вее във въздуха.

Немската овчарка го следва плътно, влачейки собственика си за повод.

– О, чудесно – промърморвам, качвам се в колата и опипвайки, търся ключа, за да запала.

Маркъс надава вик, когато Родни се тръшва на задната седалка, дишайки учестено.

– Извинявай! – казва той. – Извинявай! Извинявай!

Деб изпуктява рязко.

– Би ли внимавал с ръцете, ако обичаш – нарежда му. – Едната ти се озова твърде близо до вагината ми.

– О, боже, *толкова* съжалявам – казва покрусено останалият без дъх Родни.

Дилън се настанява на предната седалка. Отново се опитва да срещне погледа ми.

– Всичко е наред – казва Деб. – Все пак оттам изкарах бебе, достатъчно здрава е.

– О, не – изхленчва Родни. – Аз не... много се извинявам.

– Бях забравил колко те харесвам, Деб – обявява Маркъс.

– Така ли? – пита Деб заинтригувано. – Защото аз изобщо не те харесвам.

Потеглям от бензиностанцията. Не успявам да устоя на изкушението и за секунда погледът ми се плъзва към Дилън на седалката до мен.

– Остават ни само петстотин седемдесет и три километра – осведомява ме той достатъчно тихо, за да го чуя само аз.

Маркъс се опитва да обясни на Деб, че „често остава неразбран“ и че „всъщност преминава през процес на трансформация подобно на донжуановците от зле написан роман от деветнайсети век“.

– Петстотин седемдесет и три километра – повтарям. – Сигурна съм, че времето ще мине бързо.